

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Szerkesztőség:
Főtér 27. szám, hova a lap szellemi részét
illető közlemények küldendők.
Megjelen minden vasárnap reggel.
Kéziratok nem adnak vissza.

Előfizetési díj:
Egész évre 4 frt — Félévre 2 frt — Negyedévre 1 fr
Hirdetéseket
a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít.
Egyes szám ára 8 kr.

Kiadóhivatal:
Schvarcz Sándor könyvkereskedése, hová az előfiza-
tési- és hirdetési díjak küldendők.
Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr.
Nyilttér petit sora 30 kr.

Megmentőink.

Hazánk folyóinak partvidékein elterülő városok és községek leg-többjének vészkiáltása hallatszik mindenfelé. A Duna, Tisza, Maros, Körös melletti községek lakosai emberfölötti erővel küzdenek a határukat, lakó-helyeiket elpusztítással fenyegető vé-szes elemmel, a böszült hullámokkal. Vagy pedig, sok helyen nem bírták már a gátak kiállani az elemek tá-madását s utat nyitának a nekivadult áradatnak, mely hullámsírijába temette sok ezer családnak mindenét, még a betevő falatját is!

A tiszamelléki községek közül is többet elöntött a víz. Szolnok ha-tárának egy része s magának a vá-rosnak több utcája víz alatt áll. Czibakháza és környékének termő földjeit elborítá az áradat, s Földvár körülvéve a szentes hullámoktól, végső erővel küzd a gátszaggató, ha-ragos áradattal — Szeged, az alföld büszkesége és legszebb városa, szin-tén veszedelemben volt. És Szegeden alul óriási területeket kerített hatal-mába a Tisza.

Bár a szőke vizű folyó nálunk is jóval meghaladta az 1888-iki leg-magasabb vizállást, — mert az ak-

kori 8 méter 34 cméter helyett a mult napokban már 8 m. 67 cm. volt a vizünk — s bár, különösen a vá-roos északi partján végig huzódó, kö-burkolattal borított gátat több ízben, erős vihar által fölkorbácsolt, hatal-mas hullámok ostromolták, mégis az igen jó karban álló és még a jelen-leginél egy méterrel magasabb vizet is megtartani képes erős gát föl sem veszi a hasztalanul erőlködő, haragos folyó ostromlását.

De jusson csak eszünkbe 1876, 1879 és 1881!

Milyen küzdelmet és harcztot kel-lett ezen években vívunk az északi parton a Tisza hullámai ellen! És most, hála Istennek, bennünket ez oldalról éppen nem fenyeget vesze-delem.

S vajjon Isten után kinek kö-szönhetjük mai biztosított, erős hely-zetünket és különösen azt is, hogy az 1888-iki nagy ár az északi gátat el nem söpörte?

Egy áldott lelkű, jószívű haza-finak, az ország egykori ministeré-nek, aki eljött hozzánk még 1881-ben és személyesen meggyőződött szo-moru helyzetünkről, elhagyatottsá-gunkról. Meglátta a nagy veszedel-

met, mely Csongrádot végpusztulás-sal fenyegette s megérlelődött lelké-ben a nemes elhatározás: megmen-teni e várost a megsemmisüléstől.

Ez a férfiú, városunk megmen-tője, aki szilárd elhatározással érvé-nyesíté akarátát, azt t. i. hogy Csongrád északi partja köburkolattal láttassék el: bold. O r d ó d y Pál volt, a kinek áldott legyen emléke mindörökké!...

Megérdemli e nagy férfiú, ki városunk megmentője vala, hogy az utókor kegyelettel emlegesse nevét s tisztelettel hódoljon emlékének.

1876-óta háromízben sujtott ben-nünket nagy és veszedelmes csapás. Háromízben öntötte el határukat a Tisza. A seb, mit a háromszori nagy csapás rajtunk ütött gyógyul-gyógyul, de sokáig fájdalmas marad. Csoda, hogy nagyon sokféle kötelezettségben álló gazdáink kibírták a borzasztó csapást, hogy nem roskadtak össze a súlyos teher alatt, mely a háromízben történt vízár következtében vál-laikra nehezült.

Emlékezzünk csak vissza a mult-ban történt védekezésekre.

Ide volt rendelve a sok katona; egy része azért, hogy önfeláldozóan

A „CSONGRÁDI LAP” TÁRCZÁJA

Husvétii emlék.

Zöldelő fak, zöld v. tések,
Csörgő, habos patak;
Nádfedeles, fehér házak
Megtért kis madarak:
Mind mind látom... az emlékek
Bennem felújulnak,
Képei a boldogságnak
Kis gyermek koromnak.

Siri esend volt kis falunkba,
Elnémult a lármá,
A harang is elhaltatott
Messze ment — Róvába...
Ott térdeltem jó anyámmal,
Ott a szent sir mellett;
Kis gyermekem — mondá anyám,
Vess szépen keresztet.

Nagypéntek van — mondá anyám
Ma az Isten fia
Miórettünk bűnösökért
A keresztén hala...
És míg egyik áldó keze
A kezemet fogta:
A másikkal imakönyvét
Buzgón lapozgatta.

A mennyegyet süti, fehér
Felhő borította,
Hulló eső bánatunkat

Könnyezte, siratta.
De a búra fényét hinté
Lelkem ragyogása
Gyermekkorom boldogsága:
A hit fényugára.

„Feltámadt Krisztus e napon“...
Zeng a dal és ima,
Leng a zászló, a harang zúg,
Dicsőség glória.
„Feltáma ott“... A magasból
Száll Isten áldása,
És a földről égbe röpven
Milliók halaja...
Tarródy J.

Egy asszony bolondja.

Irtá: Szalay Lajos.

Asszony bolondja! Miutha bizony csak egy asszony bolondja volna a világon? Hisz ez már Ádám apánk óta nem is megy újságszámba, — de azért az, akiről én aka-rok most egyet mást elmondani, az még sem olyan egészen mindennapi dolog.

Az, hogy bármelyik közülünk egy be-számíthatatlan pillanatban kész a legnagyobb estobaságot, bolondságot elkövetni egy mo-solygó szempárért, — az rendes dolog, de hogy valaki egy szempár miatt az örültek házába kerüljön, anélkül, hogy tényleg örü-leti rohamokban szenvedjen, ilyen ember ritkán találkozik, de hát a mi Pali barátunk ilyen.

Együtt nőtt fel a leánynyal, csakhogy míg Pali atyja egy tekintélyes, nagy hivatalt viselő, gazdag s előkelő ember volt, addig Klári apja csak parádés kocsis volt Paliéknál. Mint gyerekek együtt játszottak s mikor Klári nagyobbaska lett, kezdetben szolgáló, majd szobaleány lett a családuál s így elég alkalmuk volt egymással találkozniok.

Pali az érettségi letétele után felkerült Bécsbe, ott végezte volna a technikát, — Klári pedig fogta magát, ott hagyta a szol-gálatot, s nem is igen tudták róla otthon, hogy hol, merre jár?

Hanem, hogy Pali több pénzt költött mint a másik két bátyja Budapesten együtt véve, az szent igaz!

Perszel sok műszaki tankönyvet kel-lett neki beszereznie, — mint irta — hogy azután egy alkalommal, mikor az édes apja meglepte, egyetlen egy darab könyvet sem talált Palinak a lakásán — annak persze nem ő, hanem a szegényebb kollegái voltak az okai, kik kikölesönözték tőle a könyveket.

De azért valamit mégis talált a Pali atyja a lakásban, — egy szekrént telve női ruhákkal — persze! az meg a háziak tulaj-donát képezte, kiknek nem volt más helyük a lakásban azt a szekrényt elhelyezni, mint éppen Pali szobájában.

Hogy azután Klári ép akkor talált haza jönni, mikor az öreg ur ott volt, javá-ban szemlélődött — az már határozottan pri-vát pech.

dolgozzék megmentésünkért, a másik része pedig azért, hogy a munkában elesigázott, átázott-fázott embert újra a töltésre kényszerítse dolgozni.

Gazdáink emlékezhetnek vissza igen jól, hogy jószágaik hány napig voltak a kocsí, vagy szekér elé fogva s igavonásra kényszerítve.

Az üzletek zárva voltak, kereskedelem és ipar pangott, mert a közönség rettegett, félt a pusztító elemtől.

Mily óriási pénzáldozatába került a városnak a védekezés és határunk mégis eluszott, a szegény tanyai lakosság háza és gazdasági épülete romba dőlt, soknak mindene odaveszett! . . .

Hány nyughatatlan, álmatlan éjszakát virasztott át a közönség, folyton rettegve a véstől s minden pillanatban hallani vélte a vészthírdető harangkongást!

És most? . . .

Bár jóval nagyobb a vízállás, mint a már említett árvizes esztendőben volt, bár egyik-másik szakaszt gátainknak ez uttal is erős viharok ostromolták, a közönség mégis nyugodt. Nem fél Mert tudja, hogy a Tisza mentén hatalmas gátak épültek, a melyek nem engedik hatalomra vergődni a rémes erejű folyót.

A közönség nyugodtan hajtja fejét álmokra; zaklatásnak, ide-oda hajszolásnak nincs kitéve; aki dolgozik, tisztességes napszámért dolgozik; a város nem dobálja bele százezreit a védekezés telhetetlen zsákjába; katonaság szuronyos fegyverrel nem kíséri a töltésre az embereket, mert van egy jól szervezett társulat, a csongrád-sővényházi ármentesítő társulat, mely hivatásának és kötelességének tudatában nagy erővel védekezik a bős áradat ellen.

Bizunk az Isten kegyelmében, hogy ez évben nemcsak városunk, de a határ is meg lesz védelmezve a víztől. Azonban Isten után csak a

társulatnak köszönhetjük határunk megmentését.

És mégis akadnak egyesek, akik folyton izgatnak a társulat ellen.

Igaz, hogy nagyon sok az ármentesítési költség, de nem sok akkor, ha a tetemes teherrel szemben vagyonunk biztosítva van.

Tehát ne zugalódjunk a társulat ellen, de legyünk elismeréssel annak tevékeny és önfeláldozó munkásságáért.

Hanem legyünk igazságosak. Hálaival és köszönettel tartozunk városunk azon fiainak is, akik az északi parton emelt köburkolat kiépítése érdekében felsőbb helyen közre működtek.

Gazdasági egyesületek.

Ezredéves, kiállítása.

A kollektív kiállítást rendező gazdasági egyesületek mult hét folyamán Budapesten a Köztelken közös értekezletet tartottak, s ez alkalommal a képviselt gazdasági egyesületek a legnagyobb lelkesedéssel járultak hozzá az impozánsnak ígérkező csoportos kiállítás tervezetének megvalósításához. A kiállításban való részvételét eddig 52 gazdasági egyesület jelentette be, tehát a kiállításon a gazdatársadalom tevékenységének képviselőit jut Magyarország minden részéből. — A kiállításnak több, a laikus közönségre nézve is igen érdekes pontja lesz. Ilyenek: a szarvasmarha és ló modellek, melyeket kitűnő állat szobrászunk, V a s t a g h fog készíteni, 1/5 kicsinyítéssel, színezve. Továbbá egyes vidékek gazdasági életére jellemző gazd, objektumok domborzati képekben s modellekben való bemutatása. Így p. o. a Szolnok Doboka és a Nógrád m. gazd. egyesületek szálló és minta telepüket, kertjüket stb. modellekben állítják ki, utóbbi ezenkívül egy pa-

lóc házat, — a debreczeni gazd. egyesület a Hortobágy képét mutatja be, gémés kúttal, szárnyékkal s vasalóval stb. Ép ily érdekes lesz Magyarország különböző vidékein használt gazd. kézi eszközök gyűjteménye, fényképfelvételekkel együtt, melyek illusztrálják az eszközök használatát, — továbbá a főbb művelési növények s talaj nemek gyűjteménye stb.

Ez a kiállításnak általános része, — a másik része, melyben a gazd. egyesületek működésének eredményei jutnak kifejezésre, térképekből, grafikus táblázatokból s művekből fog állani, melyekben a gazd. egyesületek történetük s tevékenységük: ezzel együtt gazdasági életünk társadalmi fejlődésnek tanulságos és maradandó emlékeit fektetik le.

A kiállítás tárgyainak előkészítését a gazd. egyesületek megállapított terv szerint az ország minden részében megkezdték.

UJDONSÁGOK.

— **Apadás.** Örömmel közöljük a hirt, hogy a Tisza lassan bár, de folytonosan apad. Az apadás, hogy tartós és állandó lesz, azt egész biztonsággal következtethetjük, mert nem csak Máramarosban ált be az apadás, hanem mindenütt. Azonfelül a Duna és összes mellékfolyói is apadnak. Az árvíz-veszély alatt töltéseink derekasan megálták helyüket. A „körös tiszazugi ármentesítő társulat” gátja, dacára annak, hogy csak a nyár folyamán készült, fényesen kiállotta a próbát. Az igaz, hogy déli szelet nem kapott, de mégis be vesnek bizonyult a gátépítés módja. Különben, a m. nyári árvíz is jó hatással volt a gátra, mert ez által megszilárdult. A veszélyen ugyan még nincs túl, de alapos reményünk van, hogy az idén a nagyréteg nem önti el az ár. A jövő pedig . . . Isten kezében van.

— **Ellenőr választás a községnél.** Az üresedésben volt községi ellenőri állomásra a képviselő testület, a helybeli fiatalok egyik törekvő tagját választott meg. A városháza tisztikara a megválasztottban egy szorgalmas munkaszerető tisztviselőt nyert.

Élt elegánsan — hogy miből, azt ő tudja, de hogy Pali selyemben és bársonyban találta, az tény?

Álnév alatt kezdett el ekkor Pali szerepelni fővárosban, mint hírlapíró.

Esze volt anyai, hogy túltett az egész redakción — csakhogy néha, ugy elseje tájkán, egy hétig sem lehetett látni.

Egyszer azután mint betörőt elfogták egy uri lakban.

Pénz kellett Klárinak, s nem volt honét teremteni, minthogy Pali más udvarlót aki a lány költségeit fődözte volna, nem tűrt meg a háznál.

A lapok tele voltak a dologgal, a család nem tudta szégyenében mit csináljon?

Hogy azután börtönbe ne kerüljön a család egy tagja, orvosi felügyelet alá helyezték Palit, kimondták reá, hogy örült mint ilyent becsukták s Lipótm-ezi örültek házába.

A mult heten Budapesten találkoztam egy barátommal, a ki az örültek házában kezelő orvos, kérdeztem tőle:

— Nos mi van Palival? Csakugyan örült?

— Hát a hogy vesszük! Azt mondja, ha kiszabadul tőlünk, kész azért a leányért embert is ölni, dacára annak, hogy meg van arról győződve, és tudja, hogy nem csak az övé az a leány, de hát ő arról nem tehet, neki az a leány végzete!

Bizony bolond vagy te akkor szegény Pali?

A dolog vége az lett, hogy Pali urat rögtön haza vitte magával az apja, otthon azt beszéltek: árt palinak a bécsi levegő!

Erre azután Palit nemsokára levitték Pólába, a tengerészeti akademiába.

A következő télen valami okkal-móddal feszes uniformisban hazaérkezett Pali szüleihez egy kis szünidőre. Valami jótékonysági bál volt azon a héten, Pali anyja volt felkérve bálanyának.

Eljött a bál estéje, az egész család készen volt már, csak Palira és anyjára vártak. Pali még ebéd után elment valahova, az anyja meg öltözködött.

Elmult fél 9, 9 óra, sem egyik sem a másik nem akart megjelenni.

— Eredj Irma, nézd meg mit csinál ennyi ideig édes anyátok, — szólt végre az öreg úr türelmetlenül.

Irma bement anyjához, de biz az sem jött vissza. Végre is az öreg kifogyott a türelemből, bement maga a feleségéhez.

Ott sirt a felesége meg a leánya egymás nyakába borulva.

Eltűntek az összes ékszerek, körülbelül 7—8 ezer forint értékű, nem maradt egyéb, mint a jeggyűrű, a mit mint egyetlen ékszert hordott csak Pali anyja.

Hanem eltűnt az ékszerekkel együtt Pali is a városból.

Már s.égyen ide, szégyen oda, az öreg kurrentáltatta Palit

Kisült e közben az is, hogy Klári, a parádés kocsisnak gyönyörű leánya, ezekben

a napokban szintén otthon járt, de Pali eltűnése óta annak is nyoma veszett.

Körözték tehát Palival Klárit is.

Hogy azután a szerelmes párra csak egy fél év mulva akadtak rá egy francia tengerparti városban, amikor már a sok ékszerből alig volt valami — az nem a mi rendőrségünk hibája, hanem a francia policzáé.

Klárira nem lehetett rábizonyítani semmit, mert azt vallotta, hogy ugy szöktette meg ő a leányt, s az nem tud semmiről sem.

Erre azután Palit besoroztatta az apja egy boszniai ezredbe, közönséges bakának három évre

Egy esztendő alatt számvető őamester volt Pali s mikor a századja visszakérült Szegedre, egyszer csak azon vette észre magát a kapitányja, hogy az ő szelid őrmesterje eltűnt valami kétszáz forintal együtt.

Igaz, hogy elfogták rövid idő mulva Palit Budapesten, de akkor már a pénznek se hire, s hamva nem volt.

Hogy azután a fínnak nem lett semmi egyéb baja, minthogy megint letették Boszniába, honnét csak két év mulva, mint kiszolgált katoná tér vissza — azt csak az atyja befolyásának köszönhetette.

Hanem a szülői házba belépnie többé nem volt szabad, s csak az anyja küldött neki havonként annyit, a mennyit titokban küldhetett, de az apja tudni sem akart róla.

Mit csinált ez alatt az idő alatt Klára?

— „Jönnek a huszárok.“ Tán minden falusi háznál látható ez a kedves kép, melyet mi valóságban is szemlélhetünk, ha nem röstellünk kiállani a városház elé kedden, a heti piac után. Ugyanis e hó 23-án a szegedi 1. honvéd lovasdandáról 2 törzstiszt, 16 főtiszt és 25 huszár érkezik. Kik Szegedről Csongrádig jönnek tábori gyakorlatok végzése céljából; itt meg hálják s masnap tovább mennek.

Véres dráma Kisteleken. Husvét vasárnapján borzalmas családi dráma folyt le Kisteleken. Valykó István és neje Szabó Lidia, bár szegényen és gyakran nélkülözések között, de egyetértésben éltek. Két kicsiny magzatukban nagy volt az örömük. Az utóbbi időben a falu népe oly dologról beszélt, mely a férj gyanuját felkeltette, s midőn látta felesége állapotát, borzasztó cselekmény elkövetésére határozta el magát. Husvét napján kaszával rohant védtelen feleségére s a szegény asszonyt halálosan megsebesíté. Midőn látta felesége haláltusáját, felakasztotta magát. A két kis árva magára hagyatva maradt e gyarló világban.

— **Riadalom.** Nagy riadalom volt városunkban husvét vasárnapján este. Ugy tíz óra tájon a harang vést hirdető kongása riasztá ki hajlékaiból az embereket. Nem tudták elgondolni, tüzet vagy vizet hirdete a harang. A városházánál nyertek a tudakozódók felvilágosítást, hogy a VII. tized végén egy ház ég. Lekrinszki János háza gyuladt ki. A hirtelen kivonult tűzoltóság azonban elejét vette a tűznek. A tetőt kétfelé vágták, a tüzet pedig hamarosan eloltották. A fölriasztott lakoságnak csak azután jutott eszébe, hogy töltséink nagyon jól állanak, a víztől nem kell félni, s a rémület és ijedség indokolatlan volt.

— **A vidéki házadómentesség kiterjesztése.** A kereskedelmi miniszter arról értesíti a szegedi kereskedelmi és iparkamarát, hogy közölte a pénzügyminiszterrel a kamara azon kérelmét, melyhez időközben több kereskedelmi és iparkamara is csatlakozott. miszerint a házadóról szóló 1868. évi XXII. t. c. s az azt kiegészítő törvények oly irányban módosításának, hogy az új építkezések számára a törvény 23. §-ában engedett és az 1775. évi XXII. t. c. szerinti módosított tizenkét és tíz évi adómentesség általában meghosszabbításuk. A pénzügyminiszter válasza az, hogy e kérelmet az egyenes adók tervbe vett reformja alkalmával fogja megfontolás tárgyává tenni.

— **Allamsegély Mindszentnek.** Szép ünnepi meglepetésben részesítette a belügyminiszter Mindszent községet. Tekintettel ugyanis a község mostoha anyagi helyzetére és arra, hogy a kolera ellen való harmadévi védekezés súlyos anyagi áldozatokat követelt a községtől, a belügyminiszter 2000 forint államsegélyt utalványozott ki Mindszentnek, mely összeget a csongrádi kir. adóhivatalnál tette a község részére folyóvá. A belügyminiszternek erről szóló rendelete husvét ünnepén érkezett le a vármegyéhez.

— **Esküvő.** Holnap, (hétfőn) esküdik Forgó Gergely II.-od bír. örök hűséget Kajtár Kalesi asszonynak. Mindnyájunk jó kívánsága kísérje frigyüket.

— **Községjegyzői vizsga a megyén.** A f. hó 25-én és 26-án községjegyzői vizsga lesz a vármegyei jegyző-vizsgáló bizottság előtt. Az első napon az írásbeli, a második napon pedig szóbeli vizsga. A vizsgára eddig az egyetlen jelentkező: Faragó Sándor községi jegyzőségi irnok Derekegyházról.

A hasznos házi-állatállomány összeírása, s egészségi állapotának megvizsgálása f. hó 23-án veszi kezdetét, a községi előjáróság által kiküldött 2 bizottság vezetése mellett. Az egyik bizottság Szarka Mátyás elnöke alatt, Pirooska István jegyző, összeíró és Bodor István állatorvos, a másik bizottság Forgó Gergely II. od. bír. elnök-

lete alatt Lichtenstein Ignác összeíró és szakértő, ez utóbbiak a Hypothecalis tanácsok és a belterületen, előbbi bizottság pedig a külterület két harmad részét fogja megvizsgálni. Az orvosilag történt megvizsgálásokról a felek részére bizonyítvány fog kiállítani, melyet a legelőre hajtáskor elő kell mutatni. Figyelmeztetjük a jószág tartó közönséget, hogy ily bizonyítvány nélkül idegen legelőn sem fogadják be a jószágot, s a miniszteri utasításhoz hűven vissza fogják azt küldeni, azért már most felhívjuk gazda közönségünket, hogy várja be a bizottságokat jószágaival, s csak azután hajtassa a legelőre.

— **„Akasszanak már föl!...“** Veszélka Pálról, a kétszeres gyilkos szegedi honvéd bakáról azt írja a „Sz. N.“, hogy alig bírta vele a börtönben, olyan izgatótt teszi a biztos halál előérzete. Örült vadsággal viselkedik a tömlőzben, és kedden is megdöbbenő jelenete volt vele a honvéd hadbíró színdarabján. A rabkatonák makacsodnak, dühöng és nem akar vallani. Kijelenti, hogy alig várja a köteleket. A szörnyeteg benyomását mutatja ez a fiatal legény, aki vallatása közben így kiáltott föl: — Ha tizenhat embert állít körbe a százados ur, oszt mind szuronnyal gyűn neköm, akkor sem mondom többet!...

A hadbíró figyelmeztette, hogy viselje magát nyugodtan, még nagyobb bajba ne keverje magát. Erre Veszélka örjögve kiáltott föl:

— **„Hozzák a köteleket! Akasszanak már föl!...“**

Nem bírtak vele, le kellett kísérni a börtönébe. A keddi örjögésért 48 órai szigorított fogságot kapott. Nyugodtabb perczében egyébként azt mondta az őrmesternek, hogy a gyilkosság alkalmával az első lövés után, már nem tudta, mit csinál.

Az Athenaeum képes irodalomtörténetéből megjelent a 31. ik füzet, három iven négy nagyérdékű dolgozattal: Sebestyén Gyula befejezi „A népköltészet és gyűjtői“ című, eredeti nyomokon járó tanulmányát, ezuttal különösen a gyűjtőkről szólva kritikai vizsgálattal, a legrégebb időktől egész napjainkig. A 2-ik cikkben Szász Károly: „Tompai Mihály“ról és költészetéről értekezik a költő és jóbarát meleg tárgyilagos hangján. A harmadikban Reidl Frigyes „Petőfiről“ értekezik azzal a finoman elemző kritikával, mely a szerző műveit mindig érdekessé teszi. A 4-ik cikkben a szerkesztő Beöthy Zsolt: „Arany János“ méltatja. Itt még csak a bevezetés s a költő gyermekkorára van, de már ebből is látható, hogy e tanulmány egyike lesz Beöthy legkitünőbb esszéinek. A gazdag tartalom megfelelő gazdagon van illusztrálva, a szövegekhez közt: Erdélyi, Krizsa, Henszmann, Ipolyi, Tompa ifjú, férfi- és öregkori arczképei, Tompáné, Petőfi szülei, Petőfi-nek három legerdekessebb arczképe, egy napos fia a költő rajza szerint, Arany arczképe a Horovitz festménye után; továbbá a legrégebb közmondás-gyűjtemény címlapja, Petőfi Helység kalapácsának „címkepe“, a költő trász által megénekelte „erdei la“, Tompa feketehegyi emléke és névaláírása, Petőfi szülő- s félegyházi lakóháza, a pápai főiskola, Endőd vára, a szalontai Csonkatorony (Petőfi rajza). Külön mellékletek: Bajának „A királyra“ e. nevezetes költeményének és Eötvös budapesti ércszobrának hasonmásai vannak a füzethez adva. Ime egyetlen füzetben 25 szövegbeli és 2 külön illusztráció, mintegy megtételezése s gazdag tartalomnak! Valóban semmivel sem ajánlhatjuk jobban a befejezéséhez közeledő vállalat kitünőségét, mint ha azt mondjuk: tessék egy-egy füzetét átlapozni!

2505.
1896.

Csongrádvármegye alispánjától.

Pályázati hirdetmény.

Csongrádvármegye törvényhatósági bizottságának 20/895. Egy. számú határozata folytán a szegedi állami fa és fém ipari szakiskolába il-

letőleg ezer iskolába belépni szándékozó Csongrád vármegyei illetőségű iparos ifjak részére rendszerezett és egyenként évi 120 frtal javadalmazott két ösztöndíjas helyre ezennel felhívom az ezen ösztöndíjat elnyerni óhajtókat, hogy Csongrád vármegyei illetőségüket, vagyoni és családi viszonyaikat igazoló iskolai bizonyítvánnyal felszerelendő pályázati kérvényeiket bezárólag f. évi május hó 10-ig hivatalomnál nyújtsák be.

Azon pályázókra nézve, akik a nevezett szakiskolának növendékei, — tanulmányaikban való előmenetelök ezen intézet igazgatósága által ki állítandó bizonyítvánnyal, azokra nézve pedig, akik a következő 1895/6 évi tanfolyamon a szakiskola rendes növendékei akarnak lenni, az általuk végzett iskola vagy tanintézet igazgatósága által kiállítandó bizonyítvánnyal igazolandó.

Végül megjegyzem, hogy a törvényhatósági bizottság 20/895 számú határozata értelmében az építő ipari tanfolyam növendékei a pályázatból ki vannak zárva, továbbá, hogy az ösztöndíj előleges évnegyedes részletekben csak akkor fog az ösztöndíjasok részére kiszolgáltatni, ha a szakiskola igazgatóságától nyerendő bizonyítványukat beigazolták, hogy ezen intézet rendes növendékei, s mint ilyenek megfelelő szorgalmat, jó előmenetelt és erkölcsi magaviseletet tanusítanak

Szentés, 1895. April 17.

Dr. Csató Zsigmond
alispán.

CSÁR-NÓK

Az utitársak.

A második osztályú kocsik egyikében fiatal ember foglalt helyet, aki mellé egyik állomáson kopottas öltözetű öreg ur ült be s hatalmas tajt-pipájából olyan füstfelleget rögtönzött, hogy fiatal emberünk köhécselve húzódt az atellenes ülőhelyre s a füst hatását ellensúlyozni akarván, maga is kivett egy finom szivart s reágyujtván füstölni kezdett. Időközben egy egy pillantást vetvén utitársa jovialis arczára a füsttömegén át.

Az állomás csengetyűje harmadszor szólalt meg, a vezér kalauz három t-vel kiejtett „mellett“ kiáltása felhangzott, a gőzgép éles füttyöt hallatott s a vonat zakatolva indulni kezdett.

Fiatal emberünk kényelmesen végig nyújtózott ülőhelyén, kifogástalan fehér kezeltőjét előre rángatta s bodor füstöt fújva a koci föléje felé, megszólalt:

— Kutya meleg idő!

— Abbizony! — válaszolá az utitárs, szintén nagy füstöt fújva.

Darabig csak a vonat dübörgése hallatszott, végre az öregebb utas kérdé:

— Honnan tetszik utazni?

— Messziről, volt a rövid válasz.

Ismét csend lett, melyet a fiatalabb utas szakított meg e szavakkal:

— Hová tetszik utazni?

— Nem messze. felelt lakonice a kérdett.

A kalauz lépett be s a jegyeket kérte.

— Önök uraim Almádra utaznak — mondá amint a jegyeket megnézte s átlapozta.

— Igen, szólt az ifjabb utas és kérdé: „mikor érünk oda?”

— Most 10 óra, 11-re ott leszünk — mondá a kalauz és sapkáját érintve üdvözölte az utasokat s távozott becsapva maga után az ajtót.

— Uraságod még nem volt almádon? kezdé az abba hagyott társalgást újból az öreg úr.

— Nem.

— No azzal ugyan nem sokat vesztett, de azzal sem sokat nyer, ha most megyen, kevés szépet fog ott látni.

— Nem is almád szépségeért megyek.

— Talán a majálisra utazik?

— Igen.

— No multságban nem lesz hiány, leány lesz elég, azt mondhatom.

— Honn tudja?

— Hallottam.

— „Hát azt nem halletta uraságod, vajjon Sárdi Amália ott lesz-e a majálison?”

— Sárdi Amália?

— Igen vagy talán nem ismeri?

— Ismerem egy kicsit s azt hiszem ott lesz. — Ön ismeri?

— Ismerem nagyon jól. Schvarcenbergen találkoztam vele a mult nyáron, eredeti kis libuska.

— Libuska?

— No igen az, hanem jó parthienak mondják s talán e körülmény vonzott ide.

— Az atyja, amint hallám, egy csodabogár.

— Csodabogár az?

— Persze, hogy az: a csizmáját maga takarítja, bevásárolni a piacra maga jár és sorba kóstolgatja a tejfeleket utközben minden kofánál, egyiket sem találja jónak s ily módon megreggelizik anélkül, hogy ez pénzébe kerülne. Kopott ruhát visel s dacára nagy vagyonának, a vén bolond, még valami hivatalban is körmölget naphossza. Családjára sokat áldoz, magától sokat von meg, szóval mintaapós leend.

— Honnan tudja ön mindezt?

— Utána jártam a dolognak, mert én realis ember vagyok, hisz a 19 ik században születtem, az idealismust még könyvekben sem szeretem s kedvenc olvasmányaimat is Zola munkái képezik.

— Az ifju elhaltatott, mintha megbánta volna kimondott szavait, kibámult az ablakon, az öreg úr nem zavarta merengésében

s ily esendőben telt el az idő, midőn a vonat Almádra ért. Az utitársak szívélyesen bucsuztak el egymástól s a fiatal ember az öreg úr által ajánlott vendéglőbe hajtatott.

Délután az almádi telekkönyvi hivatalba fiatal emberünk lépett be s a hivatal helyiségében ugyanazon öreg úrral találkozott, a kivel délelőtt utazott.

Ösmerősen üdvözölték egymást s a fiatal ember láthatólag megörvendett a találkozásnak.

— Nagy szerencsém van nekem, mondá, minden kérdézősködés nélkül ide találtam, s most egy kérésem volna uraságodhoz, mert tudja mint realis ember, a hallomásokra nem sokat adok, azért szememmel szeretnék meggyőződni a — libuska, no tessék érteni kit gondolok, atyjának vagyoni állapotáról s az adato e helyen legbiztosabbak, azért kérek Sárdi Mihály telekkönyvi bírókállásáról egy kis felvilágosítást.

A kért igen szívesen teljesítette az ifju kérélmét, s pontosan megmutogatta Sárdi telekkönyvi lapjait, melyekből kitűnt, hogy a derék „csodabogár” 1200 hold jó föld ura.

Fiatal emberünk örvendve dörzsölgötte kezeit, olyasmit mormogott „meghódítom a vén rinockerust” s regalitással kínálta meg a szívélyes mutogatót, távozott szálló helyére.

Este fiatal emberünk tánczhoz öltözöten jelent meg a majálison, s csakhamar találkozott Sárdi Amáliával s annak anyjával. Igen örvendtek mindhároman a találkozásnak. Amália pirulva hallá az ifju kijelentését, hogy a szíve vonzotta e helyre. E pillanatban a vonatbéli utitárs lépett a beszélgetők elé. Kinek Sárdiné az ifjut e szavakkal mutatá be: „Szandofalvai Szandij Barna” s az öreg úrra mutatva szólt, „férfjem Sárdi Mihály, telekkönyvvezető.”

E bemutatás után tíz percz múlva Szandij úr vonaton ült, utazott „messzire”, haza, s szidta azon ostoba embereket, akik dobra ütök gondolataikat.

Felelős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.

Kiadólapulajdonos: SCHWARCZ SANDOR.

VASÚTI MENETREND.

Budapest—Félegyháza—csongrádi vonat

Budapest—Csongrád.

Budapestről indul	8 óra 30 percz reggel.
" " "	2 " 55 " d. után.
" " "	4 " 26 " d. " "
Félegyházára érkezik	12 óra 11 percz d. ut.
" " "	4 " 47 " d. " "
" " "	7 " 17 " d. " "
Félegyházáról indul	12 óra 25 percz d. után.
" " "	5 " 10 " d. " "
Csongrádra érkezik	1 óra 25 percz d. után.
" " "	6 " 10 " d. " "

Csongrád—Budapest.

Csongrádról indul	9 óra 20 percz d. előtt.
" " "	2 " 45 " d. után.
Félegyházára érkezik	10 óra 21 percz d. előtt.
" " "	3 " 46 " d. után.
Félegyházáról indul	11 óra 06 percz d. előtt.
" " "	4 " 13 " d. után.
Budapestre érkezik	1 óra 25 percz d. után.
" " "	8 óra 25 " este.

SPECZIALISTA SÉRVKÖTŐKBE

Keleti J. es. és kir. osztrák-magyar és belga kir. szabadalmazott sérvkötője a leghíresebb orvosi autoritások által a legjobbnak van elismerve, nem csuszlik, nem gyakorol kellemetlen nyomást és rendkívüli szépszerű.

Ujdonság!!

Keleti J. féle gummi sérvkötő szabadalmazott 1894. márczius hóban.

Kitüntetett Brüsszelben, 1893. aranyéremmel és díszokmánnal. A peloták teljesen a sérvhez idomíthatók, szarvasbőr védővel és biztonsági övvel.

Árak: egyoldalú 6 frt kétoldalú 12 frt.

Suspensorium, haskötő (elasztikus) gummi-göresér harisnya, háttartó orthopédiai müleges fűző, müleges lábak és kezek.

GUMMI!!! Egyedüli képviselote. Osztrák Magyarországon a párisi „F. Bergerand fils” leghíresebb gyárosnak.

Jótállás mellett valódi párisi gummi és halyhólag 2-6 frt. Bouts americaiu 3-5 frt. Eredeti Pessarium oclusivum Mensinga tanár szerint 1.80-5 frt. Mintagyűjtemény uraknak 3-8 frt.

Megrendeléseket diszkrétan és gyorsan eszközöl.

KELETI J., orvos sebészi műszerész és es. kir. osztrák-magyar szabadalmazott sérvkötők gyárosa

Budapest, IV., Koronaherczeg-utca 17.

sz. Szerviták palotája.

Arjegyék ingyen és bérmentve.

PÖNIX-HAJKENŐCS

a Stuttgarter egészségügyi és beteg ápolási kiállításán 1890-ben díjat nyert Orvosi vélemény és ezer hála irat szerint az egyetlen realis és ártatlan szer, hogy uraknak és nőknek teljes ide hajzatot növeszen, igen fiatal uraknál erős bajuszt növeszt Sikerért és ártatlanságért jótállás. Egy tévely 80 kr., postai küldemény vagy utárvét 90 kr.

K. HOPPE, VIEN, XIV. Schweglergasse 12.

REISSENZAHN ANTAL

Gazdasági gépgyár és vasöntöde, gőzekeépítő- és kölcsönző intézet.

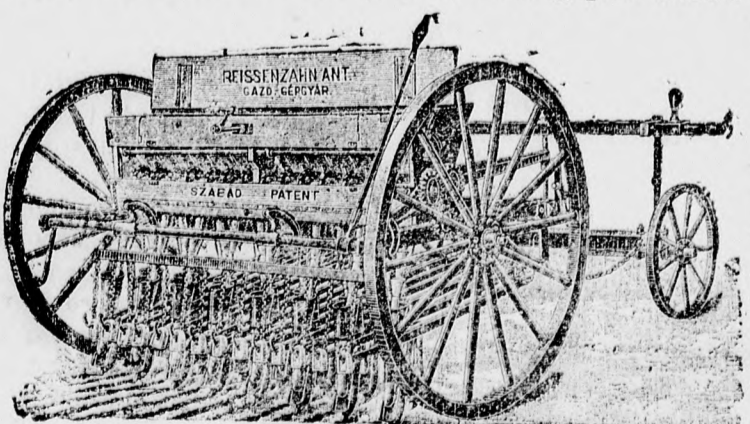
BUDAPEST, VI. Eötvös-u. 38. (saját ház).

Ajánlja saját — kitünőnek elismert — gyártmányait, szabad. trágyaszóró vetőgépekben, mindennemű gabona-, répa- és repcevetésre, ugyanazokat csak répa- és repcevetésre. — Továbbá

SZABADALM. HUNGARIA ES PATRIA

sorvető gépeit

szilárd, vagy mozgatható mag szekrényvel, egyvasu és többvasu acél- és gőzesplőgépeit, szecskák és répa-vágóit, rostálót, gyűjtőgépeit, darálógépeit, kéz és erőhajtásra szivattyút, kukoriczamorzsolóit stb.

Arjegyék mezőgazdasági gépekről és gőzekéről kívánatra ingyen és bérmentve.

Ügyes ügynökök ugyanott alkalmaztatnak.

Csongrád, 1895. Nyomatott Weisz Márkus könyvnyomdájában.